

“Encara que no tinguem nom”, de Nero Yagüe Herrera

Relat guanyador del concurs Imagina un amor en la categoria de 16 a 18 anys de l'edició 2025.

En una ciutat on els carrers respiraven història i els llums de neó il·luminaven somnis a mitges, en Marc intentava trobar el seu lloc. Encara hi havia massa mirades que jutjaven, massa silencis incòmodes i massa dies en què el seu reflex no coincidia amb la persona que se sentia ser. Feia temps que havia començat el seu procés de transició, però cada pas endavant semblava portar amb si el pes del món sencer.

Va ser en una tarda de pluja quan en Marc va conèixer en Joel. Es refugiava sota l'entrada d'una petita llibreria mentre intentava evitar l'inesperat ruixat. En Joel, que sortia del local amb un llibre a la mà, li va oferir un somriure despreocupat abans de preguntar-li si també esperava que la pluja s'aturés.

—Sembla que estarem aquí una estona —va comentar en Joel, mirant el cel gris.
—Et fa res si et faig companyia?

En Marc, poc acostumat a la gent que iniciava converses espontànies amb ell, va assentir amb una certa timidesa. Així va començar la seva història, parlant de llibres, de la ciutat i de qualsevol cosa menys d'ells mateixos. La pluja va durar uns vint minuts, però la conversa es va estendre més enllà. Quan finalment es van separar, en Joel li havia recomanat un llibre que en Marc va acabar comprant l'endemà.

Es van tornar a trobar per casualitat una setmana després, aquesta vegada en una cafeteria del barri. En Marc llegia el llibre recomanat per en Joel, i aquest, en veure'l, es va acostar amb un somriure triomfant.

—Així que t'ha convençut, eh? —va dir, assenyalant el llibre amb els ulls.
—De moment està prou bé —va admetre en Marc, intentant no mostrar massa entusiasme.

A partir d'aquell dia, es van veure més sovint. Les trobades es convertiren en hàbit, primer per casualitat, després de manera intencionada. En Marc va començar a buscar excuses per passejar pel barri de la llibreria, amb l'esperança de creuar-se amb en Joel. I quan això no passava, era en Joel qui li enviava un missatge improvisat: “He trobat un cafè que has de tastar” o “Avui he vist un llibre que m'ha recordat a tu.” Hi havia una química innegable entre ells, però cap dels dos semblava voler posar-hi nom.

En Marc apreciava la manera com en Joel el tractava, sense fer-li preguntes incòmodes, sense pressió. Per primer cop en molt de temps, es va sentir simplement una persona, sense haver d'explicar-se constantment. I en Joel, per la seva banda, gaudia de la companyia d'en Marc sense necessitat d'entendre-ho tot des del primer moment.

Va ser en una d'aquestes trobades, un vespre d'hivern, quan la conversa va prendre un to més personal. Mentre caminaven pel parc després d'un cafè, el vent fred els va obligar a acostar-se més del compte. En Marc es va estremir, i en Joel, sense dir res, es va treure la seva bufanda i la hi va col·locar al voltant del coll. Els seus dits li van fregar el clatell uns segons més del necessari, i en Marc es va quedar quiet, contenint la respiració.

—Mai he sentit que encaixi del tot enlloc —va confessar en Marc, sense donar massa detalls.
—Tots ens sentim així de tant en tant —va respondre en Joel—. Però crec que encaixem en les persones, més que en els llocs.

Va ser la primera vegada que en Marc va sentir que potser, només potser, no estava sol en aquell viatge.

Les seves trobades es van fer més íntimes amb el temps. En Marc s'adonava que en Joel s'asseia cada cop més a prop, que els seus gestos eren més naturals, que hi havia una comoditat estranya entre ells. Una tarda, després d'un d'aquests silencis carregats que duren massa, en Marc va notar que en Joel l'observava fixament. Quan els seus ulls es van trobar, en Joel no va apartar la mirada.

—Tens alguna cosa aquí —va murmurar en Joel, allargant la mà per treure-li una engruna de la comissura dels llavis. Però els seus dits es van quedar allà un segon més del necessari.

El cor d'en Marc va accelerar-se. Va sentir l'escalfor d'aquell breu contacte molt després que la mà d'en Joel s'hagués apartat. No van parlar-ne, però des d'aquell moment, tot va canviar.

Les següents setmanes, la seva relació va continuar creixent carregada d'electricitat. Cada vegada passaven més temps junts, cada vegada les converses esdevenien més profundes. Una nit, després d'una sessió de cinema, es van quedar asseguts a la vora del riu, mirant les llums reflectides a l'aigua.

—Per què mai parles de les teves relacions passades? —En Marc va trigar uns segons a respondre.
—Perquè no sé com explicar-les —va admetre finalment.

En Joel no va insistir, però aquell vespre, quan es van acomiadar, va besar-lo a la galta amb una delicadesa gairebé imperceptible. En Marc es va quedar quiet, notant encara el pessigolleig d'aquell gest inesperat.

Va ser una nit de festa, entre riures i copes, quan en Joel va posar una mà sobre l'espatlla d'en Marc i va apropar-se més del compte. La música vibrava al voltant seu, però en aquell moment, només existien ells dos. Els seus cossos estaven a prop, molt a prop, i l'alcohol havia desfet qualsevol reticència.

—T'he estat esperant tota la nit —va murmurar en Joel amb un somriure mig amagat.

En Marc el va mirar, el cor bategant-li massa fort. Tot el que havia evitat pensar, tot el que havia intentat ignorar, es feia present en aquella mínima distància entre ells.

I abans que pogués respondre, en Joel va fer l'únic que quedava per fer: es va acostar lentament i el va besar. Sense paraules, sense preguntes, només amb la certesa d'un sentiment que ja no calia explicar.

Després d'aquell primer petó, res va tornar a ser igual. Ara sabien que es buscaven, que es necessitaven. Els seus gestos es van tornar més càlids, les seves mirades, més llargues. I en Marc, per primera vegada en molt de temps, va sentir que no havia d'explicar res. Que era estimat tal com era, sense condicions, sense por.